

Med korslagda armar

Jag hade suttit och som vanligt slumrat till en stund i vilstolen då jag mitt i en snarkning vaknade upp och yrvalet såg mina korslagda armar ligga över bröstkorgen. Som lite överrumpad och överraskad tittade jag på dem och undrade lite förvirrat - är detta verkligen mina egna armar och händer som ligger där, eller ser jag i syne?

Inte hade väl jag så där många livlösa skrynlor ända ner till fingertopparna på mina armar? Det jag nu ser är ju bara ett tomt skal utan en enda darrande och svällande muskel!

Asch, jag drömmer väl och har inte vaknat riktigt än?

Ja, tänk hur det kan vara - och bli! Om det nu råkar vara så att det i alla fall är mina egna armar och händer, hur har de kunnat bli så här?

En gång var de ju så blodfyllda och fulla av muskler som ville och orkade så mycket!

Nu ser de ut där de ligger som om de vill göra allt de kan för att påminna mig om vardagsmödan förr. Inga stor-dåd, för det fanns inga, men det där enkla och vardagliga.

Jag förstår nu då jag försöker samla tankarna, att de naturligtvis vill påminna mig om de många kärleksfulla famntagen och de ömma smekningarna. De vill givetvis också påminna mig om den lyckliga tid då de hjälpande sträckte sig mot barnet som ville få stöd för sina första trevande och vingliga steg, eller om fingrarna som torkade tåren efter det onda.

Mina trötta armar och händer vill kanske också påminna mig om styrkan som en gång fanns och orkade arbeta både i motgång och i den medgång som tilldelades även mig.

Nu vilar de slappa och likgiltiga över bröstkorgen och väntar på att jag ska vakna till besinning och inse att tidvattnet alltid har förmåga att tvätta stranden ren före nästa flodvåg. I vaket tillstånd får jag vara tacksam även för det lilla och skrynkliga jag ännu har kvar och inte gräma mig över det jag förlorat. Nu är tid att inse att var dag är en sällsam gåva och att tacksamhet alltid är livets krydda.